

**ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΣΙΔΕΡΑ ΤΟΥ «ΛΙΜΑΝΙΟΥ»
ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΤΗΣ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΟΦΘΑΣΕ ΝΑ ΠΙΑΣΕΙ ΣΤΟ «ΛΙΜΑΝΙ»...**

«σκληρός ως άδης ό ζήλος σου...» (Άσμα άσμάτων)

“Όταν δημοσιεύθηκε άρχικά, στό Ίεραποστολικό περιοδικό «Ό Άγιος Κοσμάς ό Αίτωλός» καί κατόπιν στό «Ήμεροδρόμιον 2005- 2006» ή μικρή άφήγηση τής συναντήσεώς μου μέ τόν Γέρο-Νάγκ -(τόν σιδερά τοϋ «λιμανιού»)- δέχθηκα εύμενή σχόλια καί παρατηρήσεις άπό διαφόρους φίλους, τής Ίεραποστολής αλλά καί άπό άνθρώπους πού δέν ήξεραν κών, τί θά πει Ίεραποστολή. Μεταξύ αυτών όμως, συνέβη καί τό εξής:

“Ένα βράδυ δέχθηκα στό Γιαουντέ ένα τηλέφωνο άπό τόν στενό μου φίλο, τόν Ίατρό, Ευάγγελο Παπανικολάου... «...Δεσπότη μου άκου νά σοϋ πώ τί συνέβη... μέ επισκέφθηκε ένας άνθρωπος όνόματι, Κωνσταντίνος Δ., διάβασε τήν ιστορία μέ τό Γέρο-σιδερά καί συγκινήθηκε... ιδιαίτερα γιατί καί αυτός είναι σιδεράς στό επάγγελμα καί κατασκευάζει εκκλησιαστικά λειτουργικά είδη - (παλαιοχριστιανικού τύπου)... Ήμαθε ότι γνωρίζομαστε καί μέ επισκέφθηκε στό Ίατρείο μου κουβαλώντας ένα μικρό αλλά βαρύ ξύλινο κουτί... μέ τήν παράκληση νά φροντίσω νά σάς τό στείλω καί έσεις νά τό παραδώσετε στόν Γέρο-Νάγκ τόν σιδερά τοϋ «Λιμανιού»...»... «Τί έχει αυτό τό κουτί;» Ρώτησα, άπορημένος... «Έχει μία σειρά άπό εργαλεία σιδηρουργικής, σφυριά, κοπίδια, τσιμπήδες, ένα μικρό άμόνι, ένα χειροκίνητο φουσερό για τό καμίνι.. καί άλλα που δέν ξέρω πως τά λένε...»... Ήμεινα έκπληκτος... Είπα: « Νά τόν ευχαριστήσεις εκ μέρους μου καί όταν έλθω στήν Ελλάδα νά δοϋμε για τό θέμα τής μεταφοράς άπό κοντά...».

Είναι όντως παράξενο καί θαυμαστό πώς ή αγάπη των ανθρώπων εμπνέεται καί ανακαλύπτει δρόμους, τρόπους καί έργα για νά εκφραστεί... Ήρχισα νά φαντάζομαι τήν χαρά τοϋ Γέρο-Νάγκ όταν θά τοϋ πήγαίνα τά δώρα άπό έναν όμότεχνό του άπό τήν μακρινή Ελλάδα... Τό Γέρο-Νάγκ πού ούτε σχολείο πήγε, ούτε χάρτης δέν ύπήρχε για νά ξέρει κατά ποϋ πέφτει ή Ελλάδα ούτε βέβαια καί κάποια άλλη χώρα...

Τό καλοκαίρι τοϋ 2007 ήμουν στήν Ελλάδα καί επισκέφθηκα τόν φίλο μου τόν Ίατρό ό όποιος είχε ένημερώσει καί τόν κ. Κωνσταντίνο Δ. καί έτσι συναντηθήκαμε...

Μοϋ έδειξαν τό κουτί μέ τά δώρα για τόν Γέρο-Νάγκ καί ό κύριος Κωνσταντίνος μοϋ εξήγησε τήν χρήση τους.

Είχε ψάξει παντοϋ νά βρει ένα συγκεκριμένο εργαλείο -(τό χειροκίνητο φουσερό)- ή χρήση τοϋ όποίου, είχε σταματήσει λίγο μετά τόν Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο στήν Ελλάδα, τελικά τό βρήκε σε ένα παλιατζίδικο στόν Πειραιά, τό επισκέυασε καί τό τροποποίησε κατάλληλα έτσι ώστε νά εξυπηρετεί τίς άνάγκες καί τόν τρόπο πού δούλευε ό Γέρο-Νάγκ, όπως είχε δει άπό τίς φωτογραφίες πού συνόδευαν τήν ιστορία.

Μέσα άπό τά λεγόμενά του κατάλαβα τό πόσο τόν είχε άγγίξει ή ιστορία, πόσο είχε άσχοληθεί σε βάθος καί πόσο χρόνο είχε δαπανήσει για νά προετοιμάσει, μέ τόν δικό του τρόπο, μία βοήθεια καί μία παρηγοριά για έναν όμότεχνό του στήν άλλη άκρη τοϋ κόσμου πού πάσχισε τήν τέχνη του μέ άνύπαρκτα καί προϊστορικά μέσα... σύν τό ότι, είχε ψάξει νά βρει κάποιον γνωστό μου νά επικοινωνήσει μαζί μου για νά δεχθώ τό «τόλμημα» τής αγάπης του...

Μιλήσαμε πολύ, μέ ρωτοϋσε λεπτομέρειες μέ πραγματικό ενδιαφέρον, μία αναφορά του όμως μοϋ έκανε έντύπωση: «...τοϋτο τό μικρό άμόνι τό είχα φυλάξει για τόν θάνατό μου, ήθελα νά μοϋ τό βάλουν σάν προσκέφαλο στόν τάφο μου άφοϋ αυτό ήταν όλη μου ή ζωή..., ό πόνος καί ό κόπος μου..., σ'αυτό όφείλω τήν καλή

κατάσταση τῆς οικογενείας μου..., ἔτσι τό φυλλοῦσα σάν τά μάτια μου γιά τήν στερνή τήν ὥρα..., ὅταν διάβασα ὅμως τήν ἱστορία ἑνός ἄλλου σιδερά-(τοῦ Γέρο-Νάγκ)- σοκαρίστηκα... σκέφτηκα ὅτι ὁ κόπος τῆς δουλειᾶς μου μπροστά στόν κόπο αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἐλάχιστος..., ἔτσι εἶπα ὁ Γέρο- Νάγκ ἔχει ἀνάγκη ἀπό βοήθεια..., καί ἔτσι ἔπεσα μέ τά μοῦτρα νά βρῶ τρόπο νά δῶσω ἕνα κομμάτι ἀπό τήν ζωή μου..., ἕνα χέρι βοήθειας....»... Δέν εἶχα τί νά πῶ ἀκούγοντάς τον...

Θυμήθηκα μόνο τά λόγια τοῦ πατέρα μου πού, σιδεράς κι'αὐτός, μοῦ ἔλεγε πάντα : «νά κρατᾶς τό σίδηρο μέ τέτοιο τρόπο πού νά καταλαβαίνεις πού «πονάει», μόνο τότε μπορεῖς νά τό κάνεις ὅτι θέλεις, ἀλλιῶς ἄσκοπα θά τό χτυπᾶς χωρίς νά καταφέρεις τίποτα»...

Φαίνεται ὅτι, ὁ Γέρο-Νάγκ εἶχε τήν μαστοριά αὐτή, νά χτυπᾶ τήν σκληρότητα τῆς μεγάλης ιδέας πού ἔχουμε ὅλοι γιά τόν ἑαυτό μας, ἐκεῖ πού «πονάει» ἐκεῖ πού μπορεῖ νά «σπάσει»... Δόξα τῷ Θεῷ πού ἐνεργεῖ μέ θαυμαστούς τρόπους στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων... Ἀφοῦ τόν εὐχαρίστησα γιά ὅλα ὅσα μοῦ εἶπε καί ὅσα ἔκανε, συνεννοηθήκαμε ὅτι, τά πράγματα θά σταλοῦν μέ ἕνα συγκεκριμένο Ἑλληνικό καράβι πού θά ἔφτανε στό Καμερούν τόν Ὀκτώβριο.

Ἔτσι χωρίσαμε. Πῆρα τά πράγματα καί τά μετέφερα στόν τόπο ὅπου συγκεντρώνουμε ὅσα ἦταν νά σταλοῦν μέ τό καράβι. Ἐπέστρεψα στό Καμερούν καί περίμενα τήν ἀφιξη του...

Δυστυχῶς κοντά στήν ἡμερομηνία πού γνώριζα ὅτι θά ἀναχωροῦσε τό πλοῖο δέχθηκα ἕνα τηλεφώνημα ἀπό τόν γνωστό μου Καπετάνιο πού μοῦ ἀνακοίνωσε ὅτι τό συγκεκριμένο δρομολόγιο ματαιώθηκε ἀπό τήν ἐταιρεία... θά πρέπει νά κάναμε λίγο ὑπομονή μέχρι νά βρεθεῖ ἐπόμενη εὐκαιρία... Ἀρχίσαμε λοιπόν,... νά κάνουμε ὑπομονή...

Τόν Ὀκτώβριο τοῦ 2007 βρισκόμουν στό Β. Καμερούν μέ μιά ὀμάδα ἐθελοντῶν ἀπό τήν Ἀμερική καί τήν Ἑλλάδα. Πέρασα δύο φορές ἀπό τό μέρος πού ἦταν τό σιδεράδικο τοῦ Γέρο-Νάγκ... ἀπουσίαζε, δέν μπόρεσα νά τόν συναντήσω... Ἦθελα νά τοῦ πῶ τά νέα ὅτι,... «περιμένουμε τό καράβι»...

Τόν Ἀπρίλιο τοῦ 2008 ξανεπισκέφθηκα τό Β. Καμερούν, κάτι μέ ἔτρωγε μέσα μου, εἶπα: «...δέν γίνεται... θά πάω νά τόν βρῶ...»...

Ξεκινήσαμε λοιπόν ἕνα ζεστό πρωινό καί φθάσαμε στό μέρος ὅπου ἦταν τό σιδεράδικο... Μιά νέκρα... τά «ἐργαλεῖα» του στή «θέση» τους... δηλαδή σκόρπια στό χῶμα... ἦταν ἀκόμη ἡ περίοδος τῆς ξηρασίας ἔτσι δέν μπόρεσα νά καταλάβω ἄν ἔχουν καιρό νά χρησιμοποιηθοῦν... Ἔστειλα τό μεταφραστή πού μᾶς συνοδεύει πάντα νά πάει νά ρωτήσῃ στίς κοντινές καλῦβες.. νά μάθει πού εἶναι ὁ Γέρο-Νάγκ... Μετά ἀπό λίγο γύρισε μέ ἕναν ἄλλο ἄνδρα... μέ πλησίασαν καί ὁ μεταφραστής μοῦ σύστησε τόν μεγάλο γιό τοῦ Γέρο-Νάγκ...

Μέ πολύ συστολή ὁ γιός, ἄρχισε νά μοῦ μιλάει:

«... δέν σᾶς γνωρίζω ἀλλά εἶναι σάν νά σᾶς γνωρίζω..., ὁ πατέρας μου μοῦ ἔχει μιλήσει πολλές φορές γιά σᾶς..., μοῦ εἶπε ὅτι εἶχατε συναντηθεῖ μιά μέρα καί σταματήσατε νά τοῦ μιλήσετε..., νά δεῖτε τή δουλειά του, βγάλατε καί μιά φωτογραφία μαζί του, ... μοῦ εἶπε ὅτι, μετά γυρίσατε μιά ἄλλη μέρα καί τοῦ φέρατε δῶρο ἕνα σφυρί..., καί τοῦ δώσατε καί μιά παραγγελία..., ὁ πατέρας μου ἦταν -(ἀπ' ὅσο ξέρουμε)-κοντά στά ὀγδόντα χρόνια..., ποτέ δέν τόν εἶχαμε ἀκούσει νά μιλάει ἔτσι γιά κενέναν..., τοῦ εἶχατε δώσει κουράγιο πολύ..., ὅλα τά ἐργαλεῖα τά ἄφηνε στό μαγαζί..., τό σφυρί ὅμως πού τοῦ δώσατε τό ἔφερνε στήν καλῦβα του καί τό ἔβαζε κάτω ἀπό τό προσκέφαλό του νά μήν τό χάσει...»

Είχα ήδη καταλάβει τί είχε γίνει αλλά δέν ρώτησα τίποτα...

«... τόν περασμένο Νοέμβριο ἀρρώστησε..., είχε μάθει ότι περάσατε όταν έλειπε..., πέθανε τόν Ίανουάριο..., τίς τελευταίες ήμέρες μᾶς έλεγε νά μήν πειράξουμε τά εργαλεία του αλλά νά τ' ἀφήσουμε στή θέση τους..., γιά νά σταματήσετε όταν ξαναπεράσετε .. νά μήν νομίσετε ότι έφυγε...» ...

Μιά βαθεία λυπη μέ πλημμύρισε ἀπότομα..., δέν μπορούσα νά τό φανταστώ ότι είχε φύγει έτσι από τήν ζωή..., παρ' όλο πού είχα πλέον μάθει ότι, ή ζωή έφευγε καθημερινά καί σχεδόν ἀναίτια σ'αυτόν τό τόπο του κλαυθμώνος...

Μοῦ έδειξε πρὸς τά πού ήταν ό τάφος του... περπατήσαμε ως εκεί... ένας σωρός από χῶμα, κάτι μισολειωμένα κουρέλια από ρούχα στό ένα μέρος του τάφου καί ένα σπασμένο πήλινο σκεῦος-(κατά τίς ταφικές συνήθειες τής φυλῆς των Τιπουρί)- δείχναν ή καλύτερα άφηναν μία ύπόνοια τάφου πού μέ τίς πρώτες βροχές θά χανόντουσαν καί αυτά...

Έμεινα γιά λίγο ψιθυρίζοντας τήν ευχή του τρισαγίου... ό γιός του, ό μεταφραστῆς καί ό οδηγός μου, άμίλητοι κοντά μου...

Τόν Γέρο-Νάγκ τόν ήξερα πολύ λίγο, ήταν όμως αυθεντικός άνθρωπος καί οι αυθεντικοί άνθρωποι σου προκαλούν παράξενα τήν αίσθηση ότι, τούς γνωρίζεις από χρόνια.., δένεσαι μαζί τους...καί ό Γέρο-Νάγκ είχε ήδη, προκαλέσει πολλά σέ πολλούς χωρίς κᾶν νά τούς γνωρίζει...,... είχε δώσει μία σπάνια καί παράξενη μαρτυρία ανθρώπιᾶς... πού είχε προκαλέσει μέ τήν σειρά της μία άλλη σπάνια μαρτυρία αγάπης όπως στον κ. Κωνσταντίνο, καί όλα άπλά, άνεπιτήδευτα... όπως, άπλη ήταν καί ή ζωή του, μέσα στην έρημο του Β. Καμερούν...

«...τήν επόμενη φορά πού θά έλθω θά σου φέρω μία φωτογραφία πού είχα βγάλει τόν πατέρα σου νά τήν έχετε καί... κάτι δώρα πού... δέν πρόλαβα νά φέρω από έναν φίλο του πατέρα σου από τήν πατρίδα μου... αυτό έρχόμουν νά του πῶ σήμερα...»

Φανερά συγκινημένος μοῦ απήντησε: **«...Σᾶς ευχαριστῶ θά είναι μεγάλο πράγμα γιά τήν οικογένειά μας γιατί δέν έχουμε καμιά φωτογραφία του πατέρα.. έδῶ ξέρετε δέν υπάρχουν μηχανές γιά φωτογραφίες...»**

Χαμογέλασα ένθουμούμενος τό χαμόγελο του πατέρα του όταν τόν φωτογράφιζα...μπροστά στό άναμμένο καμίνι του καί μοῦ έλεγε: **«μά είμαι μούτζουρωμένος τώρα... δέν θά βγει καλά ή φωτογραφία...»**

Τόν ρώτησα πού θά μπορέσω νά τόν βρῶ τήν επόμενη φορά...
«...έδῶ θά μέ βρείτε στό ίδιο μέρος... έμένα πιό μακριά μέ τήν οικογένειά μου αλλά τώρα πού έφυγε ό πατέρας μου μετακόμισα καί θά είμαι έδῶ.. θά συνεχίσω τήν δουλειά του πατέρα μου στό ίδιο μέρος... αυτή τήν δουλειά κάνω καί έγώ,... κοντά του τήν έμαθα από μικρό παιδί...».

«Τελικά ό Γέρο-Νάγκ τά κατάφερε πολύ καλά...» σκέφτηκα..άλλά άρκέστηκα νά του πῶ μόνο:

«ό πατέρας σου ήταν ένας ευλογημένος άνθρωπος... δέν μπορῶ νά σου εξηγήσω γιατί τό λέω αυτό..., αλλά σου εύχομαι νά γίνεις σάν κι'αυτόν...»

Έφυγα στεναχωρημένος γιά τόν Γέρο-Νάγκ αλλά καί χαρούμενος γιά τόν γιό πού θά κρατούσε τό «σιδεράδικο» άνοιχτό... θά κρατούσε τήν ίδια μαρτυρία αυτού του ανθρώπου στό ίδιο μέρος...

Μιά φράση μόνο, στροφογύριζε, σάν άγκάθι, στήν καρδιά μου...

«Άχ... καί νά' χε φτάσει τό καράβι τότε πού ήτανε νά' ρθει!...»

ό Καμερούν Γρηγόριος

05-06-2008